

Kuolintanssi

Kaunis Ave oli vietty hautaan. Tanssimestarin Ave, joka tavallisesti soitti viulua tanssitunneilla, kun hänen isänsä nukka vierussa hännystäkissään opasti pienen Varikselan kusuja tanssin jumalattaren salaisuuksiin. Tyttö oli aina seisonut korokkeella puhtaaksi pestyissä valkeassa puvussaan — jokaisessa riuksukkeessa oli huonosti paikattu repeämä, ja väsyneen hymyn alla puolikukkaimen epätoivo.

Pienen kaupungin yllä värivät St. Magdaleenan kirkon lyönnit, kun kellot soittivat iltarukoukseen ja Ave kannettiin villiäntyneen puutarhan läpi ränsistyneeseen taloon, jossa Rosellin perhe asui "sesongin" aikana. Oli kaikkien pyhimysten päivä, ja kuivettuneet lehdet kahisivat jalkojen alla.

"Requiem aeternam", lauloivat kuoropojat epäsoinnuasti, heiluttaen suutustusastiotaan. Lakkaamatta kuului heikkojen äänier, yli vanhan Rosellin nyyhkytys, ja joka kerran hytkähdytti hermostuneesti nuorta papia, joka kantoi krusiifisia ruumissaaton edellä. Aivan varmaan oli vanhuksen tuska vilpittö, mutta se sopi huonosti ilvenäyttelijälle. Hän kulki yksinään arkun jalesta. Kukapa tavallista porvaristytöistä olisi välittänyt vieraasta muuttolinusta. Ennen maailmassa oli myös rouva Roselli, suurikokoinen, puolivanha nainen, joka aina näytti siltä, kuin olisi hän syönyt joutain hapanta, tullut omaistensa mukana syksyllä, mutta nyt oli hänkin poissa.

Kun Ave oli täyttänyt neljätoista vuotta ja alkoi ymmärtää niukan talouden hoitoa, kuoli äiti onnelliseen kummenäkyynsä, jossa hän uneksi olevansa jälleen kammis Ninette, varietettyttö, ja heräävänsä kultaiseen nuoruuteensa. Roselli oli silloinkin nyyhkyttänyt katkerasti ohimenevän surin vallassa. Sillä hän oli lohtunut jälleen mieleensä muiston muinaisesta rakkaudesta kammista Ninetteä kohtaan. Mutta tunnelma meni ohii ja täytyi palata olemassaolon taisteluun. Aina vain kii-reistä neljä leipäpalan tavoittamiseksi. Aikojen mukana tuli Ave täysikasvuiseksi ja alkoi oppettaa tanssikoulussa. Mutta Ave yski, Giovanni Roselli, jonka porvarillinen nimi oikeastaan oli Johann Rose, arveli aluksi, että yksiminen tekisi Aven vain mielenkiintoisemmaksi. Mutta sitten eräänä iltana tuotiin tyttö sellaisessa tilassa, joka hajotti maan tasalle isän toiveikkait suunnitelmat hänen tulevaisuutensa suhteen. Tanssin aika oli nyt ohii ja Ave vietiin sairashuoneeseen.

Lääkäri, joka kiersi siellä pitkässä valkeassa takissaan oli vielä nuori. Ave Roselli kiinnitti hänen mieltään enemmän kuin toiset sairassaliin köyhät naiset, kuuluban tyttönen taval-laan balettiin. Tämä oli kaunis kuten keuhkotautiset usein ovat, ja tämä kauneus oli lääkäristä kuin syytös kaiken sen ruman keskellä jota hän kohtasi kaikilla. Pienokainen ei voinut salata tunteitaan, sitä ei Ave ymmärtänyt... Hänen miellenvitüksensä oli täynnä kaikkea sitä, mitä hän ei erotuksesta ahminut mitättömistä romaaneista, ja hän kaipasi saada kerran elää elämän, niin kuolemaantuomitti kuin hän olikin.

Sitte koitti eron päivä. Ave olisi tahtonut jäädä ainiaaksi

tuonne kuoleman läheisyyteen ja laskea minuutit, kummet tohtori Hagen tuli kierrokselleen.

"No 64 saa tulla tohtori Hagenin luo," huusi sairaanhoitajatar puutarhaan, jossa tyttö istui lepotuolissa. Aven sydäntä vahvaidutti ja hän riensi sisään. Kun hän tuli vastaanottohuoneeseen, vapisi hän vielä enemmän. Se johtui ehkä siitä, että hän näki pääkallon, joka oli kirjoituspöydällä, punaisen frygialaisen myssyn peittämänä, ja näytti irvistävän kävijälle: muista kuolemaasi.

"Neiti Roselli, miten on laita? Ei mitään mielenliikutuksia lapsi!"

"Miten laita? Hän näki edessään vain lohduttoman tulevaisuuskuva — köyhyyttä — loppumatonta kurjuutta."

"Te ette saa tanssia enää, rakas lapsi. Ja teidän tulee hoitaa hyvin itseänne."

Se kuulosti melkein ivalta Aven köyhiin olosuhteisiin nähden, ja tohtori olisi mielellään tahtonut auttaa häntä. Mutta tässä ei vastaanuttu tarkotustaan antaa almuja. Tyttö oli aina jokseenkin ylpeä kaikessa köyhyydessäänkin. Hagen arveli kääntävänsä jonkun naisten hyväntekeväisyysyhdistyksen puoleen saadakseen tarvittavan rahanumman.

Mutta Aven välitön, salaamaton rakkaus oli ilahuttanut häntä. Entä sitten? Oh, tyttö kuului tietysti niihin, jotka hankkivat lohdutuksensa.

Ave Roselli leijaili edestakasin kirjavassa valaistuksessa. Kuoleman kalpeana, palavin silmin, miellipuolisesti toistellen "vielä kerran."

Katsoman ensi rivillä istuva mies kohotti kiikarinsa ja laski sen heti. Soiton sävelten läpi kuuli hänen sisäisen korvansa kimeän huudon, jonka täytyi kajahtaa sinertäviltä huulilta, joita kuolema heti suutelsi. Miten kauan liihottelet vielä, pieni kuolonperhonen? Tohtorista oli niin vaikea katsoa tyttöä, että hänen täytyi nousta ja poistua.

Ave tanssi yhä rajunmin. Hän väräsi vilutsa, paloi kuin tulossa. Akkia näki hän aivan edessään punamyssyisen irvistävän pääkallon. Hän koetti karkottaa sen pois avaralla puvullaan, kirkasi ja punainen virta peitti sen.

"Hän on saanut verensyöksyyn," sanottiin ja hiivittiin varpaisillaan pois kuoleman läheisyydestä. Yhdessä ainoana kerran avasi Ave vielä silmänsä, sulkeakseen ne heti jälkeä.

Vanha tanssimestari nyyhkytti äänekkäämmiin kuin koskaan ja hautausmaamuurin pienet, valkeat kipsienkelit kirkkivat kasvonsa käsiinsä. Kosteassa syys-ilmassa sekottuivat suitsutuspilvet iltaväviin, ja tuuli lauletti kuulumattomien poikien Requiem aeternam'in sävelet.

Koti-ikävä

Kirj. Helena Valley.

Minulle tuli ankara koti-ikävä kun Toverittaresta luin niin paljon pitseistä ja muista käsitöistä kodin taiteellisia kaunistuksia. Ah! aivan minä olen tuskaani pakahduttava. Koti-ikävä valittessa muistoja tulvi mieleeni. Minulla on muisto kodista ja — käsitöistä.

Muistupa erään keväisen aamun kun heräsin ueljän aikaan enkä, vaikka olenkin "aamunainen", voinut nukkua myö-

hempään. Nousin ylös, menin tupaan ja suoraan kangaspuille Veljeni, joka nukkuu tuvassa, heräsi ja kysyi: paljoko kello on?

— Ole vaihi ja nuku, vastasin.

— Paljoko kello on, unsiutuui itsepiintainen kysymys.

— Yhtäpaljon kuin eilenkin aamulla tähän aikaan.

— Paljoko kello on? kuului kolmannen kerran veljeni uninen ääni.

— No jos sinun sen nyt välttämättä pitää tietää, niin se on puoli viisi.

— No mitä hittoja sinä siellä sitten koluuttelet?

— Kangaspuita, hyvä veli.

Ja ne kolisivatkin niin oudosti siinä aamun varhaisuudessa. Harvaksen, epätasaisesti ja sittekin minä tein väärin. Täytyi purkaa. Kangas kuteilla oli kahdeksan niitistä. Edellisen päivän iltapäivällä naapuritorpan emäntä, joka oli käynyt käsityökoulua ja joka minulle neuvoi kankaan niisiinpanon, oli sitomassa polkuisin puorat ja panemassa kankaan alkuun. Mutta pimeä ennätti ennenkuin ehdin oppia sitä virheettömästi kutomaan. Ja siinä minä nyt aamun varhaisuudessa toisten vielä nukkuessa häiritsein veljeni unta opetellessani sitä. En muista kuinka pian sen opin mutta sen muistan, että kankaan loppuessa kudoin sitä kuin paras mestari ja vähän vailla ettenkö itkenyt kun se loppui, niin rajattomasti pidin sen räiskyttämisestä.

Eräs vaimo sitten tuli minulle räätäliksi ja kutomani kangas panttiin vällyihin päälliseksi. Niistä tuli komiat vällyt. Räätälivaimo sanoi: "Jos minulla olisi noin hyvät vällyt, niin minä en olisi köyhä enkä kipeä" — Sitä minä ihmettelin kuinka yhdyt vällyt olisivat hänen köyhyytensä poistaneet. Mutta puheensa oli vain sitä rajatonta käsityön ihailua.

Ja rajattomasti niitä vällyjä ihailin minäkin — olhian niissä oma kutomani, kahdeksanniinen monivärinen päällinen. Koko kesän pidin niitä peittonani, vaikka ne kesällä olivat liian kuumat, mutta en raaskinut niistä luopua. Muistan "kuin eilisen päivän" kuinka minä valolsin kesä-iltoina, kun vällyissäni oli liian kuumaa etten voinut nukkua, katselin ympäri huonetta.

Huoneessa oli kaksi isäni tekemää sänkyyä, kaksi isäni tekemää pöytää, isoisäni tekemä pöytä, isäni tekemä keuhutuoli, kolme veljeni tekemää tuolia ja isäni tekemä pesukaappi. Seiniillä useita isäni tekemää kuvareameja, joissa oli kuvia ja yksi veljeni korttikelkkelyksistä ja — jahuista tekemä erikoisen komea kuvareami. Pöytäliinat, akkumaverhot, keuhutuolin matot ja muut olivat minun työtöni sekä lukuisat ruukukasvit hoitokkeiani. Oh! koti, armas koti!

Mutta — — — sitten — — tapaus toisensa jälkeen ja minulle jäi muisto kokemuksista että minkä parempi on perheen jäsenen keskinen suhde, minkä herttaisempi on koti, sen katkerampi on kodin hajoaminen ja perheen jäsenen onneton ijäksi eroaminen.

Ja kas, kun minä asian tälle puolelle jouduin, niin ihan koko koti-ikäväni hävisi. Hävisi — ikäänkin ei sitä olisi ollutkaan.

Toverittaren tilaajamäärä kymmeneen tuhanteen!

ARLINGTON, WASH.

Terve, Toverittaren lukijat! On se hauskaa kun pääsin edes tämän kirjeen avulla muun maailman kanssa yhteyteen. Olenkin ollut eristettyä eli toisin sanoen huonearestissa jo alun kolmatta viikkoa, eikä tiedä milloin vapaudun. Kulkutahti se pitäisi sisälle, tullen ensin nuorempi lapsi siihen, ja pläästy sen paremmalle puolelle niin jo tuli toiseenkin. Sen vuoksi lääkäri laittoi lapun seinään jossa on sanat: "Measles". Keep out." Samassa taudissa on monen lapsi nykyään täällä. Sitten on myös rauvonnut influenssa. Toista kymmentä ihmistä sairastaa sitä vaan yhdenkäden vastasta siihen kuolleen tällä kertaa.

Näiden Arlingtonin ihmisten elämä on oikein rauhallista sivusta katsoen. Tätäkkin tehdään jos isomista kaupungeista annetaan lupa, ja ollaan tekemättä. Jos kielletään. Nuapurin ukolle tuli tieto että lakkoutta 17 p. vaan ennenkuin se päättyi ehti valeta, tuli uusi häilytysehti eli lakkoutta, joten työtä tehdään kuten ennenkin.

Näyttää se tulevan asuntopula tänne Arlingtoniin. Noin puoli vuotta sitten oli asuntoja tyhjänä enemmän puolet, vaan nykyisin on asujansa joka koljussa. Vuokrat on rubeenneet nousumaan ohiin eri tavalla, jotta riisto olisi täydellinen. En käsitä mistä se kansainvaellus johtuu, ei ole niitä laivatelakointia. Oltiskohan tuo rakenteella oleva tehdas saanut sen ilkehtimisen aikaan. Näkkääs kun ensi huhtikuunalla pitäisi tehdä alkamann kehittä kammutettua maata.

Koskaan en ole kuullut tai lukenut mistään suomalaisesta avfista, että Arlington nimisessäkin kaupungissa tulee auto-onnettomuuksia, vaan tämäin tuosta niitä kuulee. Toissapitäväni ajoi lähipalkan maanviljelijä autonsa muraksi telefonipalauun, loukaten itsensä ja mukana ollutta kahta tyttöä, jotka ovat sairaalassa parantolemassa kättiennele käsiiään ja jalkojaan; ajoi vielä sal pahola sisällistä vikola. Nämä auto-onnettomuudet tulevat niin jokapäiväisiksi, että olisi aina jos niistä mainit sals, kirje oli uutispätkä lehdessä.

Täytyykös meidän taas luopua meidän Majusta koska on ilmoitettu pakka avoimeksi. En tahdo maistella, vaan ajatukseni lausun julkii. Kauan saa etsiä ennenkuin löydämme joka vastaa nykyistä. Setä Leino sanoo parhaan 18 p. Toverissa miten olisiin otellany itsekin sanoo Toverittaren toimittuksesta. Toivon puolestani kivutonta kesää kallelle tämän lehden lukijoille. Toveruudella:

Saaren muuri.

Nimileimasimia kumista tehdään Toverissa; tilatkaa sellainen heti!

REUMATISMI

Kotiparannus itsesairastaneen antama.

Kevällä 1893 sairastuin ihaurmatismiin. Minä kärsin kolme vuotta, kuten ne arvaatun tietävät, joilla se on ollut. Koetin lääkkä ja lääkäriä toisensa jälkeen mutta saamani kun oli ainoastaan valmikaista. Vihdoin löysin lääkkeen joka paransi minut täydellisesti ja pysyvästi. Olen antanut sitä useille, aina vuorokauden aikana, oillelle reumatismia sairastaville ja joka tapauksessa on se parantanut.

Minä haluan kaikkien reumatismia sairastavien koettavan sitä ihmeellistä parannusta. Alläs lähettää sen ilmaiseksi läheisille vain siten ja osottone min lähettä kokeluvaksumme. Kun olet käyttäneet sitä ja huomanneet sen olevan kauan läheisiden lääkkeen reumatismille, soitte lähettää sen sinulle, 1 doll. mutta huomattava, minä en tahde saamaan ellei ole täysin tyytyväinen. Eiko tämä ole rehellistä? Miksi käsitte vielä, kun vaimo parantuu lahjoitan teille täysin vapaasti. Alläs "vyytelök" Kirjoitkaa tänään.

Mark H. Jackson, 293 F. Gurney Bldg. Syracuse, N. Y.

Mr. Jackson vastaa ylläolevan lausunnon todenpuolisyydestä.